

РЕШЕНИЕ

№ 1649

гр. София, 16.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова

Луиза Христова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **135** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания. Образувано е по касационна жалба на Ч. М. Т. срещу Решение от 20.10.2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 22-и състав, по НАХД № 968/2020 г. С решението е потвърден електронен фиш /ЕФ/ № 3184784 на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 /четирисотин/ лева на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърдения с него ЕФ. Посочва, че за процесния участък няма ограничение на скоростта от 50 км/ч, като допустимата скорост била 80 км/ч.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 20.11.2019 г., в 11:52 часа Ч. М. Т. е управлявал лек автомобил, марка „Х. С.“, с рег. номер СА 5081 ХР, в [населено място], [улица], от [улица]към [улица]. При ограничение на скоростта 50 км/ч автомобилът е засечен да се движи със 90 км/ч, от която скорост е приспаднал 3 км толеранс в полза на водача и същата се зачита като 87 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство за видеонаблюдение – мобилна система за видеоконтрол, преминала проверка за съответствие на одобрения тип, видно от протокол № 4-38-19 от 30.10.2019г. Видно от удостоверение № 10.02.4835 средството за измерване е одобрено на 24.02.2010г. със срок на валидност – 24.02.2020г. Приложен е протокол за използването на АТСС на 20.11.2019 г. – монтирана в служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] на [улица]. За извършеното нарушение е издаден ЕФ № 3184784/20.11.2019 г. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства. Приложени са и писмени доказателства за компетентността на служителя, който е използвал АТСС и е съставил протокол за установените нарушения - заповед за назначаване на длъжност в група „Автоматизирани системи за контрол на пътното движение“ към отдел „Пътна полиция“ СДВР и протокол за извършено обучение за работа с модернизирани радарни скоростомери TR4D /мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение тип TFR1-M/. За установяване факта на нарушението се изиска от Столична община схема за организация на движението в конкретния пътен участък, от която е видно, че преди 08.12.2020г. максимално разрешената с корост в горепосочения участък е била 50 км/ч.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. При това е формирал изводи, които настоящият състав споделя.

В конкретния случай са събрани писмени доказателства, че процесното МПС е управлявано на конкретната дата – 20.11.2019 г. от неговия собственик /справка/. На същото това лице е връчен и ЕФ, като не е постъпила декларация от негова страна по смисъла на чл. 188, ал. 1 ЗДвП. В срока по чл. 189, ал. 8 ЗДвП Ч. М. Т. е упражнил правото си да оспори ЕФ. Съгласно чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва, с глоба 400 лв., когато превишаването на скоростта е от 31 до 40 км/ч. С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП

са посочени изрично ограниченията на скоростта в населено място според категорията на пътното превозно средство. Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в таблицата към чл. 21, ал. 1 ЗДвП, това се сигнализира с пътен знак. В конкретния случай е посочено изрично, че движението на МПС се осъществява в [населено място] /населено място с ограничение на скоростта 50 км/ч/, което обстоятелство се установява от приложения по чл. 189, ал. 15 ЗДвП снимков материал, протокола за използване на АТСС от 20.11.2019 г., ежедневната форма на отчет от наряда и писмо на Директора на дирекция „Управление и анализ на трафика“ към Столична община от 27.01.2021г. При това безспорно се установява, че към датата на извършване на процесното нарушение ограничението на скоростта за процесния пътен участък е 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като превишаването ѝ с 37 км/ч, както е в конкретния случай, представлява съставомерно по смисъла на чл. 6 ЗАНН деяние.

Според чл. 189, ал. 4 ЗДвП във връзка с чл. 3, ал. 1 ЗАНН „при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане“. Следователно, установяването на обективните признаци на нарушението се извършва автоматизирано, като се удостоверява чрез съответното доказателствено средство – снимков материал по чл. 189, ал. 15 ЗДвП, поради което и не е необходимо издаването на АУАН и НП от присъстващите при нарушението служители на СДВР /§ 6, т. 65 ДР ЗДвП/. Правилно е приложена процедурата по санкциониране на нарушителя по чл. 189, ал. 4 ЗДвП, различна в описаната по ЗАНН относно установяването на нарушението и ангажирането на отговорност. След измененията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП - ДВ, бр. 54 от 2017 г., издаването на ЕФ за налагането на административни наказания при извършени нарушения по чл. 21, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП е допустимо и когато нарушенията бъдат установени и заснети с мобилно АТСС, както и правилно е възприел в решението си СРС.

Оспореният ЕФ съответства на утвърдения образец, доколкото представлява типизиран документ /електронно изявление за знание, което има удостоверителен характер/, възпроизвеждащ установени неприсъствено факти без възприемането им от човешки сетивен орган, а чрез технически способ от годно за това средство. Посочено е , че нарушението е установено с автоматизираното техническото средство за видеонаблюдение – TFR 1-M № 560, представляващо мобилна система за видеоконтрол. За същата са приложени протокол № 4-38-19 от 30.10.2019 г. от последваща проверка, извършена от Лаборатория за проверка на анализатори за алкохол в дъха и радар скоростомери /със срок от 1 година/ и удостоверение за одобрен тип средство за измерване на Български институт по метрология № 10.02.4835 със срок на валидност 24.02.2020 г. Автоматизираното техническо средство е заснело и записало датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на

моторното превозно средство по смисъла на чл. 165, ал. 2, т. 6 ЗДвП. Не се оспорва и че мобилната система за видеоконтрол е монтирана в служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , като видно от снимковия материал са отразени точно координатите на нарушението, в географски ширина и дължина, при това в границите на контролирания участък, при максимално разрешена скорост за същия от 50 км/ч. За удостоверяване на последното са приложени протокол за използване на АТСС и ежедневна форма на отчет. Видно от протокола, съставен от обслужващия полицейски служител, са посочени точното място за контрол, въведеният за контролирания участък скоростен режим, режимът на измерване, идентификация на служебния автомобил, началото и края на работната смяна. По тези съображения, настоящият съдебен състав не приема за съществено допуснатото нарушение на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 81213-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, съгласно която разпоредба се изисква представяне на снимка относно разположението на уреда. Не се изисква и поставянето на пътен знак Е24 по смисъла на чл. 7 от цитирания подзаконов нормативен акт, доколкото последното е отменено в сила от 16.01.2018 г., т.е. преди извършване на процесното нарушение.

Настоящата съдебна инстанция приема, че е спазена разпоредбата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, доколкото са налице задължителните реквизити на ЕФ. Конкретизирани са мястото и датата на извършване на деянието, съставомерно по смисъла на чл. 6 ЗАНН, които реквизити са предпоставка за правилното определяне на компетентната структура на МВР, издател на ЕФ. Посочени са коректно извършителят на нарушението и управляваното от него МПС, както и посоката на движение. Действително осъществилата се фактическа обстановка е подведена под релевантната правна норма, като за наказаното лице съществува яснота в какво се изразява неправомерното му поведение – предпоставка да му бъде ангажирана и административнонаказателна отговорност. Законнообразно на Ч. М. Т. е наложено административно наказание „глоба“ в абсолютен размер, поради което и въпросът за неговата справедливост не подлежи на обсъждане /чл. 188, ал. 1 във чл. 182, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 21, ал. 1 ЗДвП/.

Преценката за маловажност се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Констатираното нарушение е с висок интензитет /повече от 30 км/ч над допустимата скорост в населено място/ и въпреки че не са настъпили вредносни последици, то се отличава с висока обществена опасност и засяга голям кръг от потенциално застрашени хора. Не са налице предпоставките за освобождаване от административнонаказателна отговорност по смисъла на чл. 28, б. „а“ ЗАНН.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.10.2020 г. на Софийски районен съд,

Наказателно отделение, 22-и състав, по НАХД № 968/2020 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: